

— На, на, помна, помна. И старата сваха навѣла главата си, захванала да чука съ тоягата по земята и запѣла полетичка:

Кланъ, кланъ, недокланъ,
Дранъ, дранъ, недодранъ,
Уши ми сж лопатури,
Зъби ми сж иглантури,
Очи ми сж тарулци:
Кого стигна, кого бодна,
Кого бодна, кръвъ пуца.

Когато Коприщенските свахи получили толкова положителни извѣстия, то употребили сичките си сръдства да дойдатъ до истината, и отишли да распитатъ за тия дѣла по-подробно и Найденица; но тя нищо повече не можала да имъ обясни. Тя имъ казала само, че никога нищо не е видѣла и никакви пѣсни не е слушала, чула само, че нѣщо шумѣло на Хаджи Генчовиятъ дворъ, което приличало на гѣша борба. И така, Найденичените свѣдѣния